

sig ved at skulle gøre det, men man har kun een af to Veje at gaa, enten at gaa en Vej som denne, eller en, der svarer hertil, eller ogsaa at prisgive en hel Række af Kvinder og Børn i visse meget graverende Tilfælde. Dette sidste Ansvar har jeg ikke turdet tage paa mig, og jeg synes heller ikke, at nogen af de Ordførere, der ved Sagens tidligere Behandling har haft Ordet her, har ment, at man burde tage det paa sig, efter at Sagen overhovedet var rejst.

Formanden: Jeg anmoder efterfølgende Talere om at fatte sig saa kort som muligt, da det ellers vil blive nødvendigt at fortsætte denne Debat i et Møde i Morgen.

Rytter: Det ærede Medlem Hr. Pürschel var inde paa Spørgsmaalet om den sagkyndige Kommission og mente, at den var bedre egnet til at afgøre saa vanskelige Spørgsmaal. Derfor har vi netop fra Venstres Side sagt: Lad os tage Forslaget, saaledes som det kommer fra Straffelovskommissionen, og jeg tror ogsaa efter den Kritik, der har været rejst her, at det havde været det rigtige.

Maa jeg overfor den højtærede Justitsminister sige, at naar der har været saa megen Diskussion i Landsting og Folketing, synes jeg egentlig, det er ganske naturligt i denne Sag, som jo har været ekstraordinær. Jeg maa dér sige, at det, som Ordføreren i Landstinget var inde paa, var aldeles ikke det, som jeg var inde paa, idet Ordføreren var inde paa dette, at det var blevet bebrejdet Landstinget, at det smølede med Sagen, hvilket Ordføreren ganske naturligt godtgjorde var forkert.

Den højtærede Justitsminister var noget duperet over, at jeg nævnte, hvad der var sket i Udvalgene. Jeg maa dertil sige, at det maa bero paa en Misforstaaelse. Jeg nævnte 4 Forslag, dem omtalte jeg og ikke noget som helst andet. Af disse 4 Forslag foreligger de 3 i de officielle Aktstykker, det 4de omtalte den højtærede Justitsminister i Landstinget og sagde, han vilde referere det, uagtet man ellers ikke plejede at omtale Udvalgsforhandlingerne. Det var disse 4 Forslag, jeg nævnte, og ikke noget som helst andet.

Jeg har lagt Mærke til, at den højtærede Justitsminister kommer lidt i Harnisk, saa snart man siger, at han har gjort sig skyldig i Grundlovsbrud. Jeg tror, at hvis den højtærede Minister ser igennem, hvad jeg har sagt, vil han ikke finde dette udtalt. Han vil finde udtalt, at han har foretaget en Handling, der kommer i Strid

med en Grundsætning, som er udtalt i Grundloven, og jeg tror ikke, den højtærede Justitsminister vil protestere imod, at det var det, Højesteretsdommen udtalte. Saaledes vil Referatet vise, at jeg omtrent har udtalt mig.

Naar den højtærede Justitsminister opfordrer mig til at diskutere Spørgsmaalet om selve denne Sag i „Ugeskrift for Retsvæsen“, saa er jeg villig dertil; men det forekommer mig rigtignok, at det er lidt overflødigt, efter at Højesteret har sagt, hvorledes Situationen ligger, for saa skal der ikke meget til, at jeg siger: Jeg maa holde paa, at saaledes er det, for Højesteret har givet mig Medhold. Jeg synes egentlig, at denne Situation paa Forhaand er den højtærede Justitsminister imod, og jeg synes, at det er Synd, han skal spille sin Tid hermed, da det dog er temmelig haabløst.

Den højtærede Justitsminister nævnte stadig den juridiske Professor. Ja, nu hører jeg, at den højtærede Justitsminister fik den vedkommende Professor til at mene... (*Justitsministeren* [Steincke]: Det var en Fortalelse). Det var en Fortalelse, men Fortalelser røber tidt det, der maaske egentlig er Meningen (*Justitsministeren* [Steincke]: Nej, det var en ren og skær Fortalelse). Naa, det var en Fortalelse; der er ellers det ulykkelige ved det, at man mener, at Professor Bentzons Erklæring var noget svævende, at han ikke afgav en saa kraftig Støtte for Justitsministeren, som denne har paaberaabt sig det. Selve Erklæringen var noget svævende. Og jeg maa sige, at naar den højtærede Justitsminister, i Lighed med socialdemokratiske Blade, paaberaaber sig Professor Poul Johannes Jørgensen som Udtryk for sin Mening, gøres der Poul Johannes Jørgensen Uret, og jeg havde haabet, at den højtærede Justitsminister ikke vilde have nævnt hans Navn her, men ladet Bladene om det. Poul Johannes Jørgensen kan saa absolut ikke tages til Indtægt for den højtærede Justitsminister, hvad han ganske vist i Offentligheden er blevet. Poul Johannes Jørgensen blev spurgt, om den ældre Ret, Erik Ejegods Ret, vilde være til Hinder for at indespærre en Mand, og dertil svarede han selvfølgelig, at den ældre Ret ikke vilde være til Hinder derfor. Derimod blev Poul Johannes Jørgensen aldeles ikke spurgt om, hvorledes det vilde stille sig efter Straffeloven og Grundloven. Han har overhovedet ikke udtalt sig om Spørgsmaalet om Straffeloven og Grundloven, fordi det til ham rettede Spørgsmaal lød paa det